

skabens Udvikling til enhver Tid. Men paa det her omhandlede Omraade har, nok saa meget som paa de fleste andre, desuden det Hensyn maattet være af afgørende Betydning, hvilken Stilling man i Udlandet og særlig i vore Nabolande til de forskellige Tider tog til Sagen, idet det i det internationale Samkvem er ønskeligt, at det enkelte Land ikke isolerer sig, men søger at bringe sine Lovregler i saa nær Overensstemmelse med Omgivelsernes Regler, som den nationale Ret og de stedlige Forhold gør det muligt.

Af stor Vigtighed paa dette Omraade er derfor de internationale Sundhedskonferencer, som til forskellige Tider afholdes efter de forskellige Landes Initiativ. Forhandlingerne paa en i Dresden i Aaret 1893 afholdt Konference førte saaledes til en international Overenskomst af 1893, og Forhandlingerne paa en Konference i Venedig i 1897 til en Overenskomst af samme Aar. Begge disse Overenskomster er trykte som Bilag til det Lovforslag, der førte til Loven af 1900, Rigsdagstidende 1899—1900, Tillæg A, Spalte 3169 ff., særlig Spalterne 3199—3222.

Efter denne Lovs Fremkomst er der efter den italienske og franske Regerings Indbydelse i Aaret 1903 afholdt en Konference i Paris, hvor Danmark ligesom ved de tidligere Konferencer lod sig repræsentere. Forhandlingerne resulterede i en Overenskomst af 3. December 1903, der aftrykkes med Oversættelse som Bilag Nr. 1.

Denne Overenskomst saa Danmark sig ikke i Stand til at tiltræde ved dens Fremkomst, væsentligst af samme Grund som hindrede Danmark i at tiltræde de to nævnte tidligere Overenskomster, jfr. Rigsdagstidende 1899—1900, Tillæg A, Spalte 3188 nederst, nemlig at Overenskomsten i sin § 35 udtaler, at hvert Land i mindst en Havn ved hvert af de til Landet grænsende Have bør træffe tilstrækkelige Anstalter til, at der dér kan modtages et Fartøj, hvorledes end Sundhedstilstanden om Bord maatte være.

Overenskomsten blev afsluttet mellem Tyskland, Østrig-Ungarn, Belgien, Spanien, Brasilien, Storbritannien og Irland (med et mindre Forbehold, og ikke Kolonier, Besiddelser og Protektorater), De forenede Stater i Amerika (med et mindre Forbehold), Frankrig, Italien, Luxemburg, Montenegro, Nederlandene (undtagen nederlandsk Vestindien), Persien (med et mindre Forbehold), Rumænien, Rusland, Schweiz og Ægypten.

Den er senere tiltraadt af Sverige — den 20. December 1907 —, Storbritannien for følgende britiske Besiddelser: Indien, (Jamaica — atter opsagt i Marts 1910), Leeward-Øerne, Syd-Nigeria, Falklands Øerne, Oranjekolonien, Gambia, Australien, Zanzibar, Ny Zeeland og Fiji-Øerne, samt af Mexico, hvorhos Tyrkiet har erklæret at ville tiltræde Overenskomstens fleste Bestemmelser.

Justitsministeriet har stedse betragtet det som særdeles ønskeligt, om Danmark kunde tiltræde Pariseroverenskomsten og derved faa Del i de Fordele, den sikrer de Stater, som slutter sig til den.

Som det nærmere fremgaar af Overenskomstens enkelte Bestemmelser sikrer den først og fremmest nøjagtig og hurtig Underretning om opstaaende Sygdomstilfælde, om Sygdommens Udbredelse og dens videre Forløb samt autentiske Meddelelser om de til Sygdommens Bekæmpelse trufne Foranstaltninger.

Overenskomsten bestemmer dernæst, i hvilke Tilfælde og under hvilke Former der maa skrives til Sundhedsforanstaltninger over for et Land, hvor der opstaar Pest eller Kolera. Herved sikres det, at der ikke træffes ugrundede eller overdrevne Foranstaltninger overfor Danmark, navnlig heller ikke overfor den danske Transittrafik. Det er derhos fastsat i Overenskomstens enkelte Bestemmelser, hvilke Foranstaltninger der eventuelt kan træffes, og disse er saa lempelige for Rejsende og Gods, som det er muligt, naar Formaålet skal naas.

Og endelig turde det ikke være uden Betydning for Befolkning og Myndigheder at vide, at de Foranstaltninger, som under en eventuel Epidem i Udlandet træffes her i Landet, er ganske ensartede med dem, som træffes i andre Lande.

Efter at Overenskomsten som anført i 1907 var bleven tiltraadt af vort Naboland Sverig, stillede det sig som særdeles ønskeligt, at Danmark ikke længe maatte komme til at staa som en af de ganske enkelte europæiske Stater, som endnu stod udenfor Overenskomsten.

Mellem de danske Lovregler og Pariseroverenskomstens Bestemmelser er Forskellen forholdsvis ubetydelig. Der findes ikke i den danske Lov nogen direkte Hjemmel til Indskriden mod Skibe, som har pestsmittede eller i denne Henseende mistænkelige Rotter om Bord, men hvis Passagerer og Mandskab m. v. ellers synes sundt; i Praksis har man dog vidst at hjælpe sig paa dette Punkt ved at stille de ønskelige